

Гл. 7. ВТОРО ПОСЛАНІЕ КЪ КОРИНӨЯНОМЪ.

17. За това излѣзте отъ срѣдъ тѣхъ, и отлжчѣте ся, казува Господь, и не ся допирайте до нечисто; и азъ ще вы приѣмъ,

18. И ще ви бѣдъ Отець, и вы ще ми бѣдете сынове и дѣщери, казува Господь Вседържитель.

ГЛАВА 7.

1. И тѣй, възлюбленни, като имамы тѣзи обѣщанія, да очистимъ себе си отъ всякъ мърсотъ на плѣть-тѣ и на духъ-тѣ, и да вършимъ святость-тѣ съсъ страхъ Божій.

2. Примѣте ны: никого не смы обидѣли, никого не смы развратили, не смы ся полакомили отъ никого да причедемъ.

3. Не *ви* казувамъ *това* за осъжденіе; защото по напрѣдъ рѣкохъ че сте въ сърдца-та ни, щото и да умремъ наедно и да живѣемъ наедно.

4. Голѣмо дързновеніе имамъ къмъ васъ, много ся хвалѣ съ васъ; пълнъ съмъ съ утѣшеніе, и во всяко наше наскърбяваніе радость-та ми е прѣизобилна.

5. Защото, отъ какъ дойдохмы въ Македоніѣ, плѣть-та ни никакво спокойствіе не е пріела, но отъ всякъдѣ бѣхмы въ утѣшеніе; отъ вѣнъ борбы, отъ вѣтрѣ страхове.

6. Но Богъ който утѣшава смиренны-тѣ, утѣши ны съ дохожданіе-то Титово;

7. И не тѣкмо съ негово-то дохожданіе, но и съ утѣшеніе-то, съ което той бѣше ся отъ васъ утѣшилъ, като ни извѣсти голѣмото ваше *за насъ* желаніе, плаканіе-то ви, ревность-тѣ ви за мене; така що повече ся възрадувахъ.

8. Защото ако и да вы наскърбихъ съ писмо-то си, не съмъ въ раскаяніе, ако и да бѣхъ ся пораскаялъ; понеже гледамъ че онова писмо вы наскърби, ако и за малко врѣме.

9. Сега ся радувамъ, не за скърбь-тѣ ви, но защото скърбь-та ви станъ на покаяніе; понеже скърбѣхте по Бога, да ся не поврѣдите отъ насъ въ нищо.